పరదేశీ కథలు

- లలిత చిట్టి

కువైట్ సిటీ

-48-

వర్షం.. మూడు రోజులుగా ఎడతెరిపి లేకుండా కురుస్తోంది.

ఈ ఎడారిలో కువైటు దేశంలో వర్షం కురవడం చాలా అరుదు. అప్పుడప్పుడూ గాలివాటుగా వచ్చి పడే నాలుగు చినుకులు తప్ప కుండపోతగా కువైటులో వర్షం కురవడం నిజంగా వింతే. ఇది కువైట్ చరిత్రలో నిలిచిపోయే వార్తే.

రోడ్లల్లో, వీధుల్లో ఎక్కడ చూసినా నీళ్ళే. కాలువలు పొంగి పొరలుతున్నాయి. పార్కింగ్ ప్లేస్‌లో వున్న కార్లు నిండుకున్న నీటి ఉధృతికి పైకి తేలి బొమ్మ కార్లల్లా కొట్టుకుని పోతున్నాయి. ప్రవహించే నీటి ఒరవడిలో పడి కొట్టుకుపోయే కారును పట్టి ఆపగలిగే శక్తి మనిషికి వుందా? కిటికీలు తెరుచుకుని ప్రకృతి బీభత్సాన్ని పరికిస్తూ కొట్టుకు పోయే కార్లను చూసి కంగారు పడుతూ కాలాన్ని గడిపారు కువైటీవాళ్ళు.

ఎంత డబ్బువున్నా ఏమిలాభం? ప్రకృతి కన్నెర చేస్తే ఎంత ధనవంతుడైనా దాని పర్యవసానాన్ని ఎదుర్కోవాల్సిందే

బి.ఎం.డబ్ల్యు, ఆడి, డాడ్జ్, ఫోర్డ్, టయోటా బ్రాండ్ ఎదైతేనేం ఎంత విలువైనదైతేనేం ఉప్పొంగిన నీటిలో తేలిపోయాయి.

ఆకాశానికి భూమికి నీళ్ళతో నిచ్చెనలు వేసినట్లుగా మేఘాలు నీటిని వర్షించేసి తమలోని భారాన్ని దింపుకున్నాయి. డ్రైనేజ్ సిస్టమ్ మూసుకొనిపోవడంతో కువైట్ ఎయిర్‌పోర్టు నిండా మోకాళ్ళ లోతు నీళ్ళు నిలిచిపోయి విమాన రాకపోకలకు అంతరాయం కలిగింది. రెండురోజులు అన్ని ఫ్లయిట్స్ కాన్సిల్ అవడంతో ప్రయాణికులంతా ఎక్కడివాళ్ళక్కడ నిలిచిపోయి ఇబ్బందుల పాలయ్యారు. జనజీవితం అస్తవ్యస్తమైంది. ఈ ఎడారి నేలపై దయదలచి అప్పుడపుడూ నాలుగు చినుకుల్ని రాల్చి పోయే మేఘాలు ఈసారి బలాన్ని నింపుకుని విజృంభించాయి. మెరుపులు ఉరుములతో ఆకాశం సందడి చేసింది.

కువైట్‌లో కుంభవృష్టి ఏంటి? విపరీతంగా ఈ వరదలేమిటి? మా నలభై ఏళ్ళ సర్వీస్‌లో ఇంతటి వింతను చూడలేదు. భూమ్మీద ముఖ్యంగా కువైట్‌లో పాపం పెరిగినట్లుంది అందుకే ఇలాంటి సూచనలు అంటూ నిట్టూర్చారు కొందరు పెద్దవాళ్ళు.

గవర్నమెంటు రెండు రోజులు సెలవుల్ని ప్రకటించడంతో సంబరపడిపోయారు ఉద్యోగులు. వారి సంతోషాన్ని చూసి మాకు సెలవులు ఇవ్వలేదే, ఎండయినా, వానైనా, వరదలైన మేము పనిచేయాల్సిందే తప్పదు కదా అంటూ బాధపడిపోయారు ప్రవేటు కంపెనీ వర్కర్స్.

ప్రకృతి వైపరీత్యం అంటే ఇదే ఇలాంటివి ఈ ఎడారి దేశాల్లో ఎన్నడైనా చూసామా? నాలుగు చినుకులు రాలితే ఈ అరబ్బులు సంతోషపడిపోయి కేరింతలు కొట్టేవాళ్ళు. ఏళ్ళకు తరబడి చూడని వర్షాన్ని చూసి సంతోషించేవాళ్ళు. కాస్త వర్షం వచ్చిందంటే ఏసిలు ఆఫ్ చేసేసి కిటికీలు తెరుచుకుని చల్లటిగాలిని ఆస్వాదిస్తూ నేలపైకి రాలిపడే వర్షపు చినుకుల్ని చూస్తూ పరవశించేవాళ్ళు. కానీ ఈసారి మాత్రం చాలా భయపడిపోయారు. ఆగని వర్షంతో రోడ్ల వెంబడి ప్రవహించే వరదనీటితో ఏం చేయాలో అర్థంకాలేదు. ఈ వరదలు ఎక్కువైపోయి ఇళ్ళను కూడా ముంచేస్తాయేమో అని భయపడ్డారు. కరెంటు పోతుందేమో అనికూడా కంగారుపడ్డారు. కానీ దానికి అంతరాయం కలగలేదు. ఫోన్లు మాత్రం సరిగా పనిచేయలేదు. కొన్ని ప్రాంతాల్లో కొన్ని గంటలపాటు సిగ్నల్స్ అందలేదు. నెట్ కూడా నిలిచిపోయింది. తప్పని సరై డ్యూటీలకు వెళ్ళాల్సినవాళ్ళు. నీళ్ళు నిలబడని రోడ్లను చూసుకుని ఆ దారిలో ప్రయాణించి పనుల్లోకి చేరుకున్నారు అందరూ. కాసేపు కూర్చుని వర్షం గురించి అది సృష్టించిన భీభత్సం గురించి కథలుగా చెప్పుకుని తమకు శెలవు ఇవ్వని యాజమాన్యాన్ని తిట్టుకున్నారు.

"ప్రపంచం తొందరలో మునిగిపోతుంది. తప్పదు. పోగాలం దాపురించింది చూసారా? ఈ అరబ్బు ఆడవాళ్ళు పరాయి మగాడికి ఒళ్ళు చూపించకుండా బురఖాలు వేసుకుని తిరగాలి. అది సంప్రదాయంకదా! కానీ వీళ్ళు మరీ బరితెగించిపోయారు. కట్టుబాట్లు, సంప్రదాయాలు, మతాచారాలు వదిలేసి డబ్బు ఎక్కువయ్యేసరికి కన్నూ మిన్నూ కానకుండా కురచదుస్తులు వేసుకుని తిరగడం మొదలు పెట్టారు. మగాళ్ళకి వళ్ళుచూపించి ఆకర్షించడం ఎంత తప్పు? అందుకే ఇలాంటి వైపరీత్యాలు ఎదురవుతున్నాయి. దేవుడు చూస్తూ వూరికే వుండడు కదా?" చేతులు త్రిప్పుతూ వరదలు రావడానికి కల కారణాలన్నీ తనకే తెలిసినట్లు వివరించింది ఆపరేటరు డోనా.

"అబ్బ ఇంతకంటే ఘోరమైన విషయం ఇంకోటుంది విను. ఇంకా మీసాలు రాని మగపిల్లలు, మిడ్డీలు వేసుకునే ఆడపిల్లలు ఐఫోన్లలో అశ్లీల దృశ్యాలు చూసి చెడిపోతున్నారంట. డబ్బు ఎక్కువైపోవడంతో చిన్నపిల్లలకి కూడా ప్రతి ఒక్కరికీ చేతిలో ఫోను, అందులో నెట్టు. ఆ నెట్టులో పడిపోయి వలలో చిక్కిన చేపపిల్లల్లా గిలగిలలాడుతున్నారు పిల్లలు. అందుకే ఈ బీభత్సాలు" తేల్చేసింది సలిమా.

"ఉండు బయట వర్షాన్ని చూద్దాం" అంటూ కిటికీలనకున్న కర్టెను పక్కకు లాగింది జేనీ. అప్పటికి మూడో రోజు కాబట్టి వర్షం కాస్త ఆగిపోయి తెరిపినిచ్చినట్లుంది. బయట రోడ్డు వెంట నాటిన ఖర్జూరపు చెట్లు వర్షపు నీటితో తలారా స్నానం చేసినట్లు తడిసిపోయివున్నాయి. వీచేగాలికి తలలూపుతూ పులకించిపోతున్నాయి. మేఘాలన్నీ గుంపులు గుంపులుగా క్రిందికి దిగివచ్చి ఎత్తైన భవనాలను తాకి పరామర్శిస్తున్నాయి. ఎడమవైపున వున్న అరేబియా సముద్రం ఆనందంగా అలలతో ఉవ్వెత్తున ఎగసిపడుతోంది. తడితడిగా వున్న భవనాలు క్రొత్తగా కంటికి కనిపిస్తున్నాయి. వర్షం కాస్త వెలిసిపోవడంతో పక్షులు తమ గూళ్ళనుండి బయటకు వచ్చి ఆహారం కోసం వెతుకులాడుకుంటున్నాయి. "అబ్బ ఎంత బాగుందో బయట వాతావరణం. తడితడిగా, పొడిపొడిగా చల్లగాలితో పరవశాన్ని కలిగిస్తోంది కదా" తదేకంగా బయటికి చూస్తూ చెప్పింది జేనీ.

"అవును. ఈ వాతావరణంలో కిటికీ దగ్గర కూర్చుని కాఫీ తాగుతూ కబుర్లు చెప్పుకుంటే ఇంకా బావుంటుంది నవ్వుతూ చెప్పింది" డోనా.

"ఇలాంటి వాతావరణం నాకెంతో ఇష్టమైంది. ఐ లవ్ దిస్ కైండ్ ఆఫ్ వెదర్" చెప్పింది జేనీ నుదుటిమీది ముంగురులు చేత్తో సవరించుకుంటూ.

"నిజమే కానీ ఇలాంటి వాతావరణంలో నాకెందుకో దిగులుగా అనిపిస్తుంది. నా మూడ్ ఆఫ్ అయిపోతుంది. బహుశా నా ఒంటరితనం అందుకు కారణం కావచ్చేమో" దిగులుగా చెప్పింది సలీమా.

"అదీ నిజమే ఈ వాతావరణాన్ని ఒంటరిగా ఎలా ఎంజాయ్ చెయ్యగలం? ప్రక్కన భర్తో, ప్రియుడో వుంటే ఎంత రొమాంటిగ్గా వుంటుందో" ఆ సీన్‌ను ఊహించుకుంటూ బుగ్గలపై చేతులు అనించుకుంది జెనీ.

"అవునబ్బా ఇలాంటప్పుడు డ్యూటీకి రావాలంటే దిగులుగానే వుంటుంది. ఇంట్లో కూర్చుని పకోడీలు తింటూ, టీ తాగుతూ రగ్గు కప్పుకుని వెచ్చగా పడుకుంటే అద్భుతంగా వుంటుంది" అంది అంతలో అక్కడికి వచ్చిన సంధ్య.

"ఒక్కదానివే పడుకుంటే ఏం బాగుంటుంది? జెనీ చెప్పినట్లు బాయ్ ఫ్రెండ్ ప్రక్కన వుంటే మన రూము కూడా స్వర్గంలా వుంటుంది" చెపుతూ కిలకిలా నవ్వింది డోనా.

"మనం కువైట్ సిటీలో మన ఆఫీసులో క్షేమంగా వున్నాం కాబట్టి ఫరవాలేదు. కానీ సముద్రానికి దగ్గరగా ఆ లోతట్టు ప్రాంతాలన్నీ వర్షపు నీటితో మునిగిపోయాయంట. అక్కడ నివశించే వాళ్ళందరూ ఎన్నో ఇబ్బందులు పడుతున్నారట. ఈ వరదల ప్రభావం కువైట్ ఆర్థిక వ్యవస్థపై పడి మన అందరిపైనా ప్రభావం చూపిస్తుందని అంటున్నారు తెలుసా?" చెప్పింది సంధ్య.

"ఇప్పటికే ఇక్కడ మన దేశాల్లోలాగా అన్ని ధరలూ పెంచేసారు. మన జీతాలు మాత్రం పెరగడంలేదు. ఇక మొదలు టాక్సులు కూడా వేస్తారేమో. ఇక కువైట్‌లో ఉండటం వ్యర్థం. సంపాదనంతా ఖర్చులకే సరిపోతోంది. మునుపటిలా ఏమీ మిగలడంలేదు. అప్పట్లోనే మేలు కనీసం కాస్త మిగుల్చుకుని వెనకేసుకునేవాళ్ళం" దిగులు పడింది డోనా.

"అవును మన దేశంలోనే మేలు. ఏదో ఒక పని చేసి మనకంటే ఎక్కువగా డబ్బు సంపాదించి లగ్జరీగా బ్రతుకుతున్నారు. మనమే, మన దేశాల్ని వదిలి వచ్చి ఏళ్ళ తరబడి ఇక్కడ వుండిపోయి అటూ ఇటూ కాకుండా పోయాం. మన దేశాలు అన్ని విధాలా అభివృద్ధి చెందుతున్నాయి. ఇక్కడేం వుంది? ఎడారి ఇసుక తప్ప? ఈ పెట్రోలు అంటూ లేకపోతే ఈ కువైటు దేశం ఎందుకూ పనికిరాదు. వీళ్ళు వీధుల్లో అడుక్కు తినాల్సిందే అవును ఇక మన దేశంలోనే స్థిరపడటం మేలు. మనలాగా పరాయి దేశాలకు వెళ్ళి పనులు చేసుకుని బ్రతకాల్సిందే" ఆవేశంగా చెప్పింది జెనీ.

"సరే ఇక పదండి పనుల్లోకి వెళదాం. ఫ్లైట్లన్నీ కేన్సిల్ అవడం వల్ల గెస్ట్‌లందరూ ఎయిర్‌పోర్ట్‌కి వెళ్ళి నిరాశగా తిరిగి వచ్చారు. బయట దేశాలనుండి రావాల్సినవాళ్ళు రాలేక ఎక్కడివాళ్ళక్కడ నిలిచిపోయారు. ఎయిర్‌పోర్టులో నిలబడిపోయిన నీటిని తోడిపోస్తున్నారంట" తన సీట్లోకి వెళ్ళిపోతూ చెప్పింది సంధ్య.

"సరే పదండి. కబుర్లాపి పని చేసుకుందాం" అంటూ అక్కడినుండి కదిలివెళ్ళింది డోనా.

ఇంతలో "ఏం జరిగిందో తెలుసా" అంటూ ఆయాసపడుతూ అక్కడికి వచ్చాడు శ్యామ్.

"ఏం జరిగింది? ఎందుకంత టెన్షన్‌గా వున్నావు?" అని ప్రశ్నించింది సంధ్య.

"నేను సాల్మియా నుండి ఉదయం 8 గంటలకి బయలుదేరాను. రోడ్లన్నీ నీళ్ళతో నిండిపోయి నా కారు మధ్యలో చిక్కుబడిపోయింది. కానీ దేవుని దయవలన పోలీసులు, మిలటరీ స్క్వాడ్ సహకరించి సహాయపడటంతో నేను బయటపడి ఈ టైమ్‌కి డ్యూటీకి రాగలిగాను. అబ్బా.. రోడ్డంతా బురద, కారంతా బురద. నా బట్టలకి కూడా అంటుకుంది బురద. మినిస్ట్రీ వాళ్ళు సెలవు ఇచ్చినట్లు మనకు కూడా మనవాళ్ళు కనీసం ఈ రోజు సెలవు ఇచ్చివుంటే బాగుండు. కారు నీటిలో చిక్కుబడి ఊగిసలాడి పోయింది. కొట్టుకు పోతుందేమో అని కంగారుపడి దాన్ని నీటిలో వదిలేసి దిగిపోదామనుకున్నాను. ఇంతలో ఆపద్భాంధవుల్లా మిలటరీ స్క్వాడ్ వచ్చి రక్షించింది. లేకపోతే నా గతి అంతే. ఇద్దరు ముగ్గురు కువైటీస్

ఇక తట్టుకోలేక ఆ ఒత్తిడి భరించలేక తమ కార్లను అలా వదిలేసి బ్రతుకు జీవుడా అనుకుంటూ నీటిలో ఈదుతూ గట్టుకు చేరారు.

ఎంత ఖరీదైన కార్లో అవి. ఏం లాభం? ఎక్కడికి కొట్టుకుని పోతాయో? ఎప్పుడు దొరుకుతాయో? రిపేరుకైనా పనికొస్తాయో లేదో? నా పదిహేనేళ్ళ సర్వీసులో ఈ కువైట్‌లో ఇంత పెద్దగా వర్షాలు, వరదలు ఎప్పుడూ చూడలేదనుకో" గట్టిగా ఊపిరి పీల్చుతూ చెప్పసాగాడు శ్యామ్. అతడి మాటలు విని వెళ్ళిపోయిన వాళ్ళంతా తిరిగి అక్కడికి వచ్చి ఆసక్తిగా వింటున్నారు.

"అబ్బ వినడానికే భయంగా వుంది. నువు ఈ రోజు డ్యూటీకి రాకుండా వుండాల్సింది" అంది సంధ్య గుండెల మీద చేతులు వేసుకుంటూ.

"నిజమే. ఇలా ఇంత ఎక్కువగా ప్రమాదకరంగా నీరు రోడ్లపై నిండుకుని వున్నాయని ముందే తెలిసి వుంటే ఒక ఫోను చేసి మన మేనేజరుకు సంగతి చెప్పివుండేవాడిని. కానీ మధ్య దారిలోకి వచ్చాక మొత్తం రోడ్డంతా బ్లాక్ అయిపోయింది. అన్ని కార్లు వరసగా ఆగిపోయాయి. ఎటూ వెళ్ళడానికి వీలుకాని స్థితి. అన్ని మార్గాలూ మూసుకుని పోయాయి. దిక్కుతోచని స్థితి. నా షూ, ప్యాంటు అన్నీ తడిసిపోయాయి. వాష్‌రూమ్‌కి వెళ్ళి కడుక్కుని రావాలి" అన్నాడు శ్యామ్ చీదరగా ముఖం పెట్టి.

అతడి మాటలన్నీ వింటున్న జేనీ "హేయ్ శ్యామ్! నువ్వు ఆ ట్రాఫిక్‌ను, వరదను, ఫోటోలు తీసి ఫేస్‌బుక్‌లో పెట్టాల్సింది. వీలైతే లైవ్ వీడియో కవరేజ్ ఇవ్వాల్సింది. మేం కూడా చూసి ఎంజాయ్ చేసేవాళ్ళం కదా! ఇలాంటి సంఘటనలు మళ్ళీ మళ్ళీ జరగవు కదా" అంది.

"అమ్మా జేనీ ఆపు నీ ఫేస్‌బుక్ గోల. ఈ మధ్య జనాలకి అన్నీ ఫోటోలు ఫేస్‌బుక్‌లో అప్‌లోడ్ చెయ్యడం పెద్ద వ్యసనంగా మారిపోయింది. ఆ స్థితిలో నేనైతే భయంతో అక్కడినుండి ఎలా బయటపడాలా అని ఆలోచించాను కానీ ఆ కంగారులో ఫోను ఎక్కడ వుందో కూడా అర్థం కాలేదు నాకు. అక్కడ నీలాంటి వాళ్ళు కూడా వున్నారు. చచ్చేవాళ్ళు చస్తుంటే వీళ్ళు గట్టున నిలబడి ఫోటోలు, వీడియోలు, లైవ్ కవరేజ్‌లు ఇస్తూనే వున్నారు. అలాంటి వాళ్ళని చూస్తే కంపరం కలుగుతుందనుకో. యాక్సిడెంట్లు అయి కొనప్రాణంతో గింజుకులాడేవాళ్ళని తొందరగా హాస్పిటల్‌కి తీసుకెళ్ళాలి కానీ ఫోటోలు, వీడియోలు తీసి ఫేస్‌బుక్‌లో పెట్టడం, వెంటనే వాట్సప్ గ్రూపుల్లో ఫార్వార్డ్ చేయడం ఎంత అమానుషం? ఈ ఫేస్‌బుక్‌లు వాట్సప్ గ్రూపులు మొదలయ్యాక ఈ మధ్య ఆడవాళ్ళు మొగుళ్ళని కూడా పట్టించుకోవడం లేదు. పదేళ్ళ క్రితం ఓణీల్లో ఇలా వున్నాను. ఇరవై యేళ్ళ క్రితం గౌనుల్లో అలా వున్నాను అంటూ పనీపాటా లేకుండా పాత ఫోటోలు పెట్టి మనుషుల్ని భయపెట్టడం. వండిన వంటకాలన్నీ దేవుడికి నైవేద్యం సమర్పించినట్లు ప్లేటల్లో పరిచి పెట్టి ముందుగా ఫేస్‌బుక్‌లో పెట్టి అందరికీ చూపించి వాటి గురించి వివరించడం. అందరి లైకులు, కామెంట్లు వచ్చాక వాటిని చూసుకుని మురిసిపోయి ఆ వంటకాల్ని కడుపులోకి తోసెయ్యడం. ఆ ఫుడ్‌కి ఎంత దిష్టి తగులుతుందో ఏమో? ఆలోచించే జ్ఞానం కూడా నశించిపోతోంది ఈ మనుషులకి. అబ్బబ్బ ఎక్కడికి పయనిస్తున్నామో? ఏమో? వరదల్లో చిక్కుకుని కొట్టుకునిపోయినట్లు ఆ నెట్‌లో పడి కొట్టుకుపోతున్నాం మనం. ఇలా వినియోగించే కాలాన్ని మనం మంచి కోసం ఉపయోగించుకోవచ్చు కదా. నెట్‌ను సాంకేతిక పరిజ్ఞానాన్ని మంచికోసం వినియోగిస్తే అందరికీ మంచిది. ఆరోగ్యానికి కూడా మేలు" అసలే టెన్షన్‌లో వున్నాడేమో మండిపడ్డాడు శ్యామ్ జేనీ మీద.

"అయ్యొయ్యో ఇట్స్ ఓకె. నీకు కుదరకపోతే పోనీలే. నెట్‌ను, ఫేస్‌బుక్‌ను, వాట్సప్‌ను తిట్టకు. అప్పట్లో ఆడవాళ్ళు గడప ముంగిట్లోనో, గోడ ప్రక్కనో చేరి కబుర్లాడుకునేవాళ్ళు. వారి గురించీ వీరి గురించీ లేనిపోనివి చెప్పుకుని కాలక్షేపం చేసేవాళ్ళు. కానీ ఇప్పుడు ఆడవాళ్ళు అలాకాదు. వాట్సప్ గ్రూపుల్లోనే అన్ని కబుర్లు. చీరల గురించి, నగల గురించి, వంటల గురించి, సాటి ఆడవారి గురించీ ఆఖరికి కట్టుకున్న మొగుడి గురించి కూడా. ఎంత సౌలభ్యం. అందులో ఎంత ఆనందం" అంది జేనీ వాట్సప్ గురించి మాట్లాడటానికి ఇదే అవకాశం అనుకుంటూ.

"చాల్లేమ్మా ఆపు నీ వాట్సప్ పిచ్చి. ప్రస్తుతం కువైట్‌లో కురిసే వర్షాలు, పొరలుతున్న వరదల గురించి వాటి సమస్యల గురించి మనం మాట్లాడుకుంటున్నాం. ఆ విషయాలు చర్చించండి" అంది డోనా.

"అలా బుద్ధి చెప్పు డోనా" అన్నాడు శ్యామ్ కోపంగా జెనీకేసి చూస్తూ.

"ఇండియాలో కూడా ఇక్కడి వరదల గురించి తెలిసిపోయింది. అందరూ ఫోన్లు చేసి తమ వాళ్ళని పరామర్శించడమే. కొందరైతే ఇక్కడ మనం ఏ ప్రమాదంలో చిక్కుకున్నామో అని కంగారు పడిపోతున్నారు. ఇండియా నుండి మా అమ్మా నాన్నా, చెల్లెళ్ళు ఫోన్లుచేసి టీవీలోని వార్తల్లో కువైట్ వరదల గురించి చెపుతున్నారు. మీకేం కాలేదుకదా? జాగ్రత్తగా వుండండి అంటూ వర్రీ అయిపోయారు. అంత ప్రమాదం ఏమీలేదు మేముండేది సిటీలో కదా అంటూ వాళ్ళకి నేను ధైర్యం చెప్పాను" అంది సంధ్య నవ్వుతూ.

"అవును మా ఫ్రెండ్స్ కూడా అమెరికానుండి ఫోన్లు చేసి, మెసేజ్‌లు పెట్టి పరామర్శిస్తున్నారు" అంది జేనీ.

"నిజమే ఈ విషయం ప్రపంచమంతా తెలిసిపోయింది. శ్యామ్ నీ భార్య ఫోను చేసిందా?" ఆరా తీసింది డోనా ఊరికే వుండకుండా.

"హుమ్.." అంటూ ఒక నిట్టూర్పు విడిచాడు శ్యామ్. "అంత అదృష్టమా నా జీవితానికి" అన్నాడు బాధగా.

"ఏంటి శ్యామ్ ఎందుకంత బాధ?" ప్రశ్నించింది సంధ్య తెలుసుకోవాలనే కుతూహలంతో.

"నా భార్యకి నా గురించి ధ్యాసే వుండదు. ఇక్కడ కువైట్‌లో భర్త ఏం తింటున్నాడు? ఎలా వుంటున్నాడు? ఎంత కష్టపడుతున్నాడు అనే సంగతులు ఆవిడకి అవసరంలేదు. నెలనెలా నేను పంపించే డబ్బుల మీదే తన ధ్యాస. ఆ డబ్బుతో ఏ చీరలు కొనుక్కోవాలా, ఎలాంటి నగలు చేయించుకోవాలా అనే కోరికలు తప్ప భర్త ఇక్కడ ఒంటరిగా ఎలా కాలం గడుపుతున్నాడు? మగవాడైవుండి తన కోసం వంట చేసుకుని, బట్టలు ఉతుక్కుంటున్నాడు, అంట్లు తోముకుంటున్నాడు కదా ఆయనకి కాస్తంత ప్రేమ, ఓదార్పు మాటలు చెప్పాలి. ఆయన గురించి ఆలోచించాలి అనే కనీస జ్ఞానం ఆ స్త్రీకి దేవుడు ఇవ్వలేదు. ఏం చేస్తాం? అంతా నా ఖర్మ" అని వగచాడు శ్యామ్.

"అప్పుడెప్పుడో నీ భార్యని పిలిపించావని ఇక్కడికి వచ్చిందని చెప్పావు కదా? మరి ఎందుకు తిరిగి ఇండియా వెళ్ళిపోయింది" కారణం చెప్పు అంటూ ఆసక్తి చూపించింది డోనా.

"అదేమి విచిత్రమో దానికి తన తల్లి అంటే అమితమైన ప్రేమ. తల్లిని చూడకుండా నాల్రోజులు వుండలేదు. పెళ్ళయ్యాక ఇక్కడ నాకు వంట చేసిపెట్టి నాతోపాటు వుంటుందని తన ప్రేమను పంచుకోవాలని, కువైట్ అంతా తిరిగి జీవితాన్ని ఎంజాయ్ చెయ్యాలని ఎంతో ఆశపడి లక్షరూపాయలు పెట్టి వీసాకొని పిలిపించాను. కానీ రెండు నెలలు కూడా వుండలేదు. తన అమ్మనే కలవరిస్తూ తల్లిని చూడకుండా వుండలేనని, తలనొప్పని ఏడుపు మొదలుపెట్టింది. ఇక్కడ భర్త వంటరిగా ఎలా వుంటాడో, ఎలా తింటాడో అనే ఆలోచన లేకపోయింది. ఇక భరించలేక ఇండియాకు పంపించేసాను. భర్త మీద ప్రేమలేని ఇలాంటి భార్య దొరకడం నా దురదృష్టం" అన్నాడు శ్యామ్ బాధగా.

"అయ్యో భర్తను విడవకుండా అంటిపెట్టుకుని వుండే భార్యల్ని చూసాం కానీ ఇలా తల్లిని ప్రేమించి తల్లితోపాటు వుండాలనుకునే భార్యని ఇక్కడే చూస్తున్నాం. అలాంటప్పుడు ఇలాంటి స్త్రీలు పెళ్ళెందుకు చేసుకోవాలో, భర్తని ఎందుకు బాధపెట్టాలో? పెళ్ళి చేసుకోకుండా తల్లితోపాటు అక్కడే వుండిపోవచ్చుగా. అయినా నీకేం తక్కువ? నువ్వంటే ఏమాత్రం విలువ, ప్రేమలేని అలాంటి భార్య వున్నా ఒకటే లేకపోయినా ఒకటే, తనవలన ఏ సుఖమూ లేకుండా నువు ఇంత కష్టపడటం ఎందుకు? ఎవరికోసం? తనకి విడాకులిచ్చేసి మంచి అమ్మాయిని చూసి పెళ్ళి చేసుకుని జీవితాన్ని ఎంజా చెయ్యి. తన తిక్క కుదురుతుంది" సలహా ఇచ్చింది సంధ్య.

"తను మారుతుందేమో, భర్త విలువ తెలుసుకుని ప్రేమిస్తుందేమోనని ఇన్నాళ్ళూ వెయిట్ చేసాను. కానీ మారే ధోరణేమీ కనపడటం లేదు. అదే నేను కూడా ఆలోచించాలి" అన్నాడు శ్యామ్.

"పెళ్ళిచేసుకున్న ఖర్మానికి నీకిక్కడ గొడ్డుచాకిరీ తప్పడంలేదన్నమాట. ఇక్కడ కష్టపడి సంపాదించడం, అక్కడ భార్యను మహారాణిలా పోషించడం. భార్యంటే ఇంట్లో భర్తకి అన్ని విధాలా అవసరాలు చూడాలి, అర్థం చేసుకుని, సహకరించాలి, ప్రేమించాలి. ఆఫీసులో పనేకాక ఇంట్లో అంట్లు తోముకునే పనికూడా నీకేనా? ఎన్నేళ్ళు ఇలా? తన చేతితో వండుకున్న వంటనే ఏళ్ళ తరబడి తినడం మగవాడికి ఎంత కష్టమో తెలుసా? నువ్వు పెళ్ళిచేసుకుని ఏం లాభం? నీ ప్రాణానికి సుఖం లేదు కదా? వేడి వెచ్చలేని జీవితం వ్యర్థ కదా! ఈ కాలం భార్యలు ఇంట్లో పనేకాక బయట ఉద్యోగాలు కూడా చేసి సంపాదిస్తున్నారు. పిల్లల్ని కనిపెంచుతున్నారు. ఇన్ని విధాలగా స్త్రీ కష్టపడుతూ భర్తకు సహకరిస్తూ కుటుంబాన్ని ఆదుకుంటోంది. అభివృద్ధికి సహాయపడుతోంది. కానీ ఇప్పుడే వింటున్నాను ఇలాంటి పనికిరాని భార్యలు కూడా వుంటారని" ఈసడించింది జేనీ.

"అయితే పెళ్ళి చేసుకున్నావే కానీ నీ జీవితానికి ఏ సుఖమూ లేదన్నమాట" నిట్టూర్చి జాలిగా శ్యామ్ వైపు చూసింది సంధ్య.

"ఇంతగా వరదలు పొంగి పొరలి కువైట్‌ను ముంచేస్తుంటే, అందరూ కంగారు పడి ఫోన్లు చేసి తమ వాళ్ళని పలకరిస్తుంటే ఈవిడ మాత్రం భర్త ఎలా వున్నాడో అని ఆలోచించకుండా ఫోను చేసి పలకరించకుండా వుందంటే ఎంత కఠినమైన హృదయం కల స్త్రీనో అర్థం అవుతోంది. అందుకే పాపం శ్యామ్ ఎప్పుడూ దిగులుగా కనిపిస్తాడు" చెపుతూ కన్నీళ్ళు నింపుకుంది జాలిగల డోనా.

"ఏయ్ ఇక కబుర్లు ఆపి పనుల్లోకి పదండి. ఇప్పటికే చాలా టైమయింది. బాస్ చూస్తే తిడతాడు అంది భయంగా " గేటు వైపు చూస్తూ జేనీ.

జేనీ భయం చూసి అక్కడ వున్న వారందరూ ఫక్కున నవ్వేసారు.

"ఇంకేం బాసు? ఎలా వస్తాడు? ఆఫీసుకు వస్తూ దారిలో వరద నీటిలో ఇరుక్కుపోయి, ముందుకు వచ్చేదారిలేక ఈ నీటిలో ఈతకొట్టలేక ఎలాగో తిప్పలుపడి తిరిగి ఇంటికే వెళ్ళిపోయాడట. ఫోను చేసి ఆ విషయం తెలియజేసాడు. మాకందరికీ తెలుసు ఆయన ఈరోజు ఆఫీసుకు రాడని. అందుకే మేం అందరం కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నాం" అంది సంధ్య నవ్వుతూ.

"ఇండియాలో కూడా తమిళనాడులో 'గజ' తుఫాను తీరప్రాంతాల్ని కల్లోలం చేస్తోందట. అందరం కలిసి కువైట్‌కు వచ్చిన వరదల గురించీ మన ఇండియాలో వున్న తుఫాను గురించీ ప్రార్థన చెయ్యాలి అంది" జేనీ.

"అలాగే తప్పకుండా. అందరూ బాగుండాలి. అందులో మనముండాలి" అంది బదులుగా డోనా.

(మరోకథ వచ్చేనెలలో)

Post your comments